

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

4. ČÍSLO / XXXI. ROČNÍK

17 Kč • 0,90 €

29. LEDNA 2023

Z obsahu:

Kniha vlastního života

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 19. října 2022
na Svatopetrském
náměstí v Římě
- strana 2 -

Svatý Rajmund z Fitera

Libor Rösner
- strana 4 -

Princ

August Czartoryski
- strana 5 -

On v nás a my v něm

- strana 8 -

Zemřel

dlouholetý předseda
Ackermeyn-Gemeinde
Franz Olbert
- strana 9 -

Úmysly

apoštolátu modlitby
na únor 2023
- strana 9 -

Maminka Markéta (1) Život matky Dona Boska

Teresio Bosco
- strana 10 -

Miguel Jacinto Meléndez (1679-1734): Sv. Rajmund v bitvě s Maury

Kniha vlastního života

Katecheze papeže Františka při generální audienci
19. října 2022 na Svatopetrském náměstí v Římě

Drazí bratři a sestry, vítejte a přeji vám dobré ráno! V katechezích těchto týdnů klade me důraz na předpoklady dobrého rozlišování. V životě se musíme vždy rozhodovat, a abychom se mohli rozhodnout, musíme projít cestu, kterou nazýváme rozlišováním. Každá důležitá činnost má svůj „návod“, který je třeba znát, aby přinesla po-

třebné účinky. Dnes se zaměříme na další nepostradatelnou složku rozlišování: vlastní životní příběh. Znalost vlastního životního příběhu je – řekněme – nepostradatelnou součástí rozlišování.

Náš život je tou nejcennější „knihou“, kterou jsme dostali, knihou, kterou mnozí bohužel nečtou nebo ji čtou příliš pozdě, až před smrtí. A přesto právě v této

knize člověk najde to, co zbytečně hledá jinde. Svatý Augustin, velký hledač pravdy, to pochopil právě díky tomu, že znovu četl svůj život a všiml si v něm tichých a nenápadných, ale rozhodných kroků Pánovy přítomnosti. Na konci této cesty s údivem poznamenal: „Byl jsi ve mně a já byl venku. A tam jsem tě hledal. Deformovaný jsem se vrhl na krásné tvary tvých tvorů. Byl jsi se mnou, ale já s tebou ne.“ (Vyznání X, 27.38) Proto vyzývá ke kultivaci vnitřního života, aby člověk našel to, co hledá: „Vrať se do sebe. V nitru člověka přebývá pravda.“

Pokračování na str. 13

Hleďte Hospodina – čtete dnes u proroka Sofoniáše. Tady udělejme místo tečky vykřičník, vydejme se na cestu hledání a zařídme podle toho svůj život a hlavně: nehledejme nic jiného! A když takto vše provedeme, až do konce pozemské pouti i po jejím skončení budeme prožívat skutečnou radost a naplnění duše; vždyť život s Hospodinem působí radost a jen v něm je naše síla. (srov. Neh 8,10) A to i v čase duchovní vyprahlosti.

Jistě se každý z nás více či méně snaží ve svém životě hledat Pána Boha, jeho svatou vůli, odpovídat na ni, snaží se zachytit jeho působení ve svém nitru. Avšak mnohokrát bezúspěšně. Příčina? Míjíme se s tím, ke komu směřujeme. Nebo možná lépe: hledáme jinde, či snad dokonce někoho nebo něco jiného – vědomě, či nevědomě. Papež František nám to ve své katechezi připomíná slovy sv. Augustina: „Byl jsi ve mně a já byl venku. A tam jsem tě hledal... Byl jsi se mnou, ale já s tebou ne.“ A jinde: „Vrať se do sebe. V nitru člověka přebývá pravda.“

Na první pohled by se mohlo zdát, že tedy jedinou správnou cestou v hledání Pána Boha je pohled do vlastního nitra. Ale tak tomu doslova není. Vždyť co je lidské nitro? Je to konkrétní duše, která nerozlučně patří ke konkrétnímu tělu. A my máme zkoumat své nitro, protože tam je nám Pán Bůh nejbližší, a tudíž nejsnadněji k nalezení, zatímco vně naší duše je hledání zatíženo dalšími okolnostmi, nezávislými pouze na nás – pomíneme-li svoji úpl-

Editorial

nou závislost na Stvořiteli. Pochopitelně ty okolnosti, spočívající ve vůli Boží, mohou být jak v neprospěch našeho hledání (což vnímáme častěji), tak i v jeho prospěch. Rozhodující pak je to, jakým způsobem pohlížíme na veškeré stvoření, včetně lidských bytostí. Díváme se jen povrchně, na krásný obal, nebo jdeme až k jádru stvoření, čili k jeho podstatě? V tom druhém případě jsme na správné cestě, protože podstatou každého stvoření je to, že bylo stvořeno – Trojjediným Bohem. V prvním případě pak můžeme spolu se sv. Augustinem hovořit o deformaci svého myšlení, neboť obdivujeme sice krásné tvary a dary Božích tvorů, ale nikoliv Tvůrce samotného. A proto je v takovém případě nutné s pokornou prosbou o pomoc vrátit se zpět do svého nitra, což více či méně potřebuje každý z nás – neboť hřích vnáší do naší duše zatemnění zakrývající nám Pána Boha a vzdaluje nás od něho. Je jasné, že při pečlivém zkoumání své duše ve světle Ježíšova evangelia můžeme objevit to, co je třeba vyčistit, vymést, opravit... Učiníme-li tak dle přání Božeho, opět najdeme klid duše a radost z přítomnosti živého Boha v nás a kolem nás.

Trojediný Bůh však není jen v našem nitru, jak jsme již řekli, ale je všudypřítomný, jak praví katolická víra. Co to znamená, vysvětluje tzv. Tomáškův katechismus: „Bůh je ve všem, všechno je

v Bohu; a přesto Bůh je větší než všechno! ... Zvláštním způsobem je Bůh přítomen v duši, která je v milosti posvěcující. V Nejsvětější svátosti oltářní je přítomen Syn Boží i se svým oslaveným lidským tělem. V nebi je přítomen Bůh tak, že svatí, patřící na něho, jsou nevýslovně šťastní.“ Do čeho Otec vdechuje skrze věčné Slovo (Syna) svoji tvůrčí sílu Ducha, tam je Trojjediný Bůh přítomen. Jen ďábel může tuto přítomnost narušit. A vše, co je dílem pouze lidských rukou, pouhého lidského rozumu, bez Stvořitele, nemá příliš valnou hodnotu ani trvanlivost (srov. Ž 115; Kaz 1–2), jakkoliv úmysl nemusí být zlý. A tak jediný, kdo může nejbezpečněji ukázat člověku cestu k pravému štěstí, je ten, kdo ho stvořil, aby v něm, Pánu, byl blažený a šťastný. (str. 3)

Jak Pán Bůh odměňuje lidskou duši svým pokojem, když ona se mu plně otevře a jednou provždy se mu bez výhrad odevzdá, vidíme v krásných příbězích, které můžeme číst na následujících stránkách. (str. 5–9) Velkou roli a pomoc zde hraje křesťanská výchova v rodině, bez které by možná ani nebylo tak velkého vychovatele mládeže, jakým byl sv. Jan Bosco, od jehož úmrtí letos uplyne 135 let. To dokládá i nová četba na pokračování, připomínající jeho maminku Markétu. (str. 10–12)

A co si z toho všeho vzít? Prostě poučení pro celý náš život:

Nenecháme-li Pána Boha samotného, ani on nás neopustí!

Daniel Dehner

Již dlouhou dobu slyšíš z úst Janových a nyní i z úst samého Ježíše Krista potěšující zvěst, že se přiblížilo Boží království. Není to skutečnost, po které i ty tak velice toužíš? Obrát tedy všechnu svou pozornost k Pánu. Právě se chystá vyhlásit základní zákon, božskou ústavu svého království. Připrav se na tento veliký okamžik usebraností a vyzváním Ducha Svatého, aby ti pomohl pochopit a přijmout toto nové a toužebně očekávané poselství Božího Syna.

Pán ví dobře, po čem toužíš ty i jeho první učedníci, kteří se tu shromáždili: po bezpečném a zaručeném štěstí a blaženosti. Vždyť tuto oprávněnou touhu sám vložil do tvého srdce. Ani jeho království nesleduje jiné cíle. Kdo jiný ti může ukázat bezpečnější cestu k pravému štěstí, ne-li ten, kdo tě stvořil proto, abys byl blažený a šťastný.

Štěstí ti nabízejí o překot i království tohoto světa. Přímou na tebe útočí záplavou nabídek a slibů, zvou tě a lákají a vtaňují do svých pozemských chrámů, aby tě ohromila množstvím nabízených statků. Odevšad se na tebe usmívají nápadné, silné, zdravé, sebevědomé idoly, symboly domnělého štěstí. Přímou hýří nabídkami potěšení a rozkoší a pokoušejí se ti namluvit, že v nich najdeš všechnu slast, jen když se odvážíš zbavit se všech zábran.

Ježíš si naopak s sebou nepřinesl nic, co by budilo pozornost. Vybral si za svou kazatelnu obyčejné travnaté návrší. Nic z toho, čím se vyznačují všechna království tohoto světa, není tu přítomno ani v náznaku. Vidíš tu prostě oděného proroka a s ním několik chudých rybářů, kteří opustili všechno a šli za ním. Žádná moc, žádné bohatství, žádná sebevědomá síla, žádná nádhera ani reklama. Hlasatel nového království se posadil na obyčejný balvan. Připrav se na překvapení.

Pán začíná vyhlášení svého království tím, co ti nejvíce leží na srdci: oznamuje ti cesty a podmínky k opravdovému, Bohem zaručenému štěstí. Chce tě tak přesvědčit, že cesty, po kterých se po svém pádu lidé za štěstím vydali, vedou úplně opačným směrem. Způsob, jakým si jedni opatřují štěstí, působí často druhým strádáním, utrpením a nouzí a končí bolestným poznáním, že pravého štěstí nebylo dosaženo.

Ústava zaslíbeného království

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Radujte se a jásejte.

A zde sám Bůh sestoupil z místa své věčné a nekonečné blaženosti, aby tě ujistil o převratné pravdě, že nejbližší ke štěstí mohou být překvapivě právě ti, které svět zcela vyřadil ze seznamu šťastných, se kterými vůbec nepočítá, po kterých dokonce ve své honbě za štěstím bezohledně šlape. Skutečné štěstí nezávisí vůbec na žebříčku hodnot či na přízni tohoto světa. Pán přišel otevřít dokořán dveře velké naděje i pro ty nejposlednější.

To všechno ovšem platí za předpokladu, že přijmeš za své podmínky, které vládnou v Ježíšově království, a že své štěstí již nebudeš hledat tak, jak to dělají lidé tohoto světa. A abys svému Pánu uvěřil, pozoruj jeho samého: nevyhrazuje si sám pro sebe ve svém království žádná privilegia ani výjimečné postavení. Není na světě krále, který by byl pro své poddané ve všem tak dokonalým a bezvýhradným příkladem a vzorem jako tento Král králů. Jak bys mohl proti jeho podmínkám něco namítat, když On sám ti svým životem ukazuje to, o čem mluví? Musíš jen překročit práh strachu, že tě Ježíš chce o něco připravit nebo zkrátit. Nenaždej bytost, která by byla k tobě štedřejší a velkodušnější, která by ti více přála a také mohla dát to, co ti chce dát Pán.

Vždyť nesestoupil od Otce, aby tě svými příkazy trápil a omezoval, ale celé své božské úsilí obětuje jedinému cíli: aby tě opět učinil šťastným. Pánova blahoslavenství jsou božské definice opravdového a neklamného štěstí. Jestliže nám to zní až nepochopitelně, je to jen důkaz toho, jak daleko jsme již sešli z Božích cest.

To není nadsázka ani agitační slogan, když úplně každému již ve své první větě slibuje celé své království. Je to nejpravdivější skutečnost. Bohatství, které spolu se svým královstvím přináší lidem dobré vůle, nemá nic společného s poklady tohoto světa: ono je totiž nejen nedělitelné, ale i nekonečné. V Božím království nikdo nic nevlastní na úkor druhého. To

Liturgická čtení

1. čtení – Sof 2,3; 3,12-13

Hledejte Hospodina, všichni pokorní v zemi, kteří jednáte podle jeho výroku. Hledejte spravedlnost, hledejte pokoru, snad se skryjete v den Hospodinova hněvu.

Uprostřed tebe zanechám lid pokorný a chudý. Budou hledat své útočiště v Hospodinově jménu ti, kdo zbudou z Izraele. Nebudou konat nepravost, nebudou lhát, v jejich ústech se nenajde podvodný jazyk. Když se budou pást a odpočívát, nikdo je nebude děsit.

2. čtení – 1 Kor 1,26-31

Jen se podívejte, komu se u vás dostalo povolání! Není tu mnoho moudrých lidí podle lidských měřítek, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených.

A přece: ty, které svět pokládá za poštilé, vyvolil si Bůh, aby zahanbil moudré, a ty, kteří jsou ve světě bezmocní, vyvolil si Bůh, aby zahanbil mocné, a ty, které svět má za neurozené a méněcenné, dokonce i ty, kteří nejsou vůbec nic, vyvolil si Bůh, aby zlomil moc těch, kteří jsou „něco“, aby se žádný smrtelník nemohl před Bohem vynášet.

Dokončení na str. 12

sám jeho Král se tu se vším, co je a co má, dává beze zbytku jednomu každému. Až pochopíš toto veliké Ježíšovo tajemství, budeš hořce plakat, že jsi tak dlouho hledal jen to, co je marné. Ale kdo takto *pláče, bude potěšen*. Už nebudeš mít důvod někomu cokoliv závidět a s křikem se všemožně domáhat svého. V tomto království budeš naopak tím bohatší, čím více svým bližním rozdělíš a rozdáš se srdcem dobrotivým, milosrdným a pokojným.

Svět ti to ovšem nikdy nezapomene: bude ti závidět, že tě nesužuje závist. Bude tě nenávidět, protože z tebe vyzařuje pokoj, kterého svět nemůže dosáhnout. Bude k tobě nemilosrdný, protože jsi milosrdný. Mocní nesnesou, že je zahanbují svou spravedlností a radostí v Pánu právě ti, které pokládají za bezmocné, méněcenné, za nic. Ale ty se *raduj a plesej, máš jen další důvod k radosti: čeká tě hojná odměna*.

Bratr Amadeus

Svatý Rajmund z Fitera

Osm set let nás dělí od doby, v níž tento muž spěl ke svatosti. Ale i přes tuto značnou časovou vzdálenost nám může být vzorem v neohroženém hájení víry před těmi, kteří chtěli ovládnout křesťanský svět, jakož i ve ctnostném životě.

Svatý Rajmund patří k těm světům, u nichž neznáme přesné datum narození. Víme jen, že to byl počátek 12. století a že jeho rodištěm bylo Saint-Gaudens v Aragonském království na území dnešní Francie.

Nic bližšího nevíme ani o Rajmundově rodině či dětství, ba neznáme ani přesně rok, v němž se stal kanovníkem katedrály v Tarazoně. Neznámo kdy odtud odešel, nejpozději určitě roku 1120, kdy město dobyli muslimští Maurové a kdy zde nemohl dál žít. Tehdy vstoupil do cisterciáckého opatství v dnešní Francii, jehož latinský název zní *Scala Dei*, zatímco ten francouzský, uváděný řidčeji, *l'Abbaye de l'Escaladieu*.

Jazyk však není důležitý. Důležité je to, že se Rajmund musel bezesporu výtečně osvědčit, jinak by si jej totiž opat Durand nevzal k sobě, když odešel do Nienzabasu v dnešním Španělsku založit tam nové opatství. Po Durandově smrti jej Rajmund nahradil v povinnostech a právech opata, čímž mniši, kteří si jej zvolili, lidem zvenčí či lidem našich dní též o Rajmundovi leccos sdělili...

Za nějaký čas ale Rajmund přesídlil jinam a založil nové opatství cisterciáckého řádu. Konkrétně ve Fiteru, kterýžto přídomek bývá občas uváděn u jeho jména – sv. Rajmund z Fitera. Stal se jeho prvním opatem – opatem opatství španělsky nazývaného *Monasterio de Santa María la Real de Fitero*.

Také v novém působišti se zapsal do širšího povědomí a rozhodně nejen z titulu své funkce, ale zejména díky své nevšední osobnosti. Když v roce 1157 zemřel kastilský král Alfons VII., na jehož doménu klášter stál, vydal se Rajmund, jak mu velely povinnosti, do hlavního města království (a víceméně i celého křesťanského Španělska) Toleda, aby si nechal pro opatství potvrdit královská privilegia od nástupce trůnu, Sancha III.

Na cestu se vydal zrovna v době, kdy nepřátelští Maurové podnikli zase jeden ze svých loupeživých útoků na kastilské državy. V největším nebezpečí se ocitla Calatrava, jež měla jako předsunutá pev-

nost zcela klíčový význam pro obranu Toleda. V roce 1147 ji na Maurech dobyl právě Alfons VII. Nyní využili jeho umrtí v naději, že se syn nepotatil, a rozhodli se získat pevnost nazpět.

Vzhledem k nepočetné posádce templářských rytířů, kteří pevnost hájili, bylo naprosto vyloučené, aby obránci odolali náporu spousty tak dobrých válečníků, jakými Maurové bezesporu byli. Sancho III. proto bil na poplach a svolával věrné křesťany na její obranu.

Rajmund pochopitelně o všem věděl, nicméně až rada jeho přítele, otce Diega Velazqueze, dříve rytíře a nyní cisterciáckého mnicha, ho přiměla do celé záležitosti se vložit. Otec Diego měl stále přístup ke dvoru a této možnosti využil k tomu, aby Sancha III. přiměl přislíbit Calatravu, tj. město i pevnost, do věčného držení cisterciáckému řádu, v dané chvíli reprezentovanému osobou opata Rajmunda, pokud se mu podaří ji před nepřáteli víry uhájit. A právě tím začala nejslavnější etapa Rajmundova života.

Prokázal tehdy, že mu leží na srdci uchránění křesťanské víry a že se nenarodil nadarmo v Saint-Gaudens, tedy v místě pojmenovaném po sv. Gaudentiovi, pastýři umučeném Vizigóty, kteří se jej marně snažili přinutit k apostazi.

Starobylé opevněné město Calatrava, známé od 13. století jako Calatrava la Vieja, bylo během vrcholného středověku důležitým městem v údolí řeky Guadiana a jeho pevnost hlídala cesty do Cordoby a Toleda. Jednalo se o enklávu mimořádného strategického významu a mělo z vojenského hlediska snadno bránitelnou pozici v oblasti laguny řeky Guadiana. První zmínky o opevnění se objevují již v roce 785.

Pro potřeby vojska bylo třeba ze všeho nejdřív urychleně sehnat finance. Rajmund pro tyto účely věnoval většímu majetkům patřících opatství ve Fiteru a pak se mu podařilo přesvědčit toledského arcibiskupa Juana II., aby mu poskytl významnou půjčku. Toledský arcipastýř navíc všem obráncům Calatrawy garantoval hromadnou absoluci, tedy odpuštění všech vin, za to, že budou bojovat a umírat pro Boží věc. Celkem brzy se Rajmundovi podařilo shromáždit dostatečný počet bojechtivých rytířů, připravených nasadit v zápolení s nepřáteli křesťanstva holý život. Tváří v tvář této velké vojenské síle zanechali Maurové po prvních neúspěších svých dobovačských aktivit a stáhli se zpět.

Jak bylo ujednáno, Calatrava se tímto stala vlastnictvím fiteruského kláštera. A nejen to – rytíři, kteří do pevnosti dorazili, vytvořili ve velké míře jádro nového vojenského řádu – *Řád calatravských rytířů* (španělsky *Orden de Calatrava*), který Rajmund založil. Řád byl formálně přičleněn k cisterciáckému řádu, stal se jeho vojenskou odnoží a jeho příslušníci rovněž zachovávali regule sepsané sv. Benediktem z Nursie. Krom běžných slibů skládali calatravští rytíři např. i slib mlčení, také boje s mohamedány, a k jeho přednostem oproti jiným vojenským řádům patřila i skutečnost, že do něj mohli vstupovat i neurození jedinci. Rytíři přitom nosili bílý hábit stejně jako jejich mnišští spolubratři z nevojenské větve řádu.

Řád potvrdil v roce 1164 svou bulou papež Alexandr III. Ovšem Rajmund se toho již nedožil, stejně jako dalších osudů Calatrawy i řádu samotného. Odešel totiž k Pánu rok předtím – poté, co opustil Calatravu a poslední období svého života strávil v Ciruelos nedaleko Toleda. Stále přitom zachovával všechny zásady mnišského života se všemi nároky, jak je kdysi dávno nastavil, čímž si vysloužil úctu oltáře.

Mezi svatě zapsal Rajmunda z Fitera v roce 1719 Kristův náměstek Kliment XI. Jeho liturgická památka se slaví 1. února, někdy je v liturgických kalendářích uváděn taktéž 15. či 16. březen nebo 30. duben.

Princ August Czartoryski

Všem, kdo považovali Dona Boska v Turíně za pomateného a jeho kvetoucí apoštolát mládeže za bláznovství, adresoval sv. Josef Cafasso tato prorocká slova: „*Jen ho nechejte pracovat! Kdybyste jen věděli, jakou cenu tento Don Bosco má! Jeho dílo nepochybně vnese do světa mnoho dobrého!*“ P. August Czartoryski, který je jedním z plodů apoštolátu Dona Boska, svojí odvážnou odevzdaností získal pro salesiány mnoho povolání a úplně novou misijní oblast.

Dědičný princ August Czartoryski

Princ August se narodil v Paříži 2. srpna 1858 v rodině jednoho z nejstarších a nejvýznamnějších polských rodů vyšší šlechty. Jeho dědeček, říšský maršál Adam Czartoryski, nazývaný nekorunovaným králem Polska, byl v roce 1830 pro svoji účast na historickém listopadovém povstání proti Rusku odsouzen na smrt, a když jeho milované Polsko zmizelo z mapy Evropy, musel urychleně utéct i se svými přívrženci. O to větší radost zavládla v rodinné usedlosti – v městském paláci Hôtel Lambert, když se po téměř třiceti letech pařížského exilu jeho synovi, knížeti Ladislavovi, a jeho jemné manželce, princezně Marii Amparo Muňozové, dceři španělské královny Marie Kristýny, narodil vytoužený potomek. Na dědičném

princi Augustovi, budoucím blahoslaveném, od samého počátku spočívaly všechny naděje nejen jeho otce, ale i všech Poláků v exilu, kteří snili o znovuzrození své otčiny, o což ze všech sil usilovali. Avšak Bůh měl s tímto dítětem jiný plán.

V roce 1864 princezna Marie Amparo jako 29letá zemřela na tuberkulózu a šestiletý Gucio, jak Augusta v rodině láskyplně nazývali, po celý život pociťoval ztrátu své něžné a zbožné matky. V rámci královského dědictví však matka zanechala malému polovičnímu sirotkovi také své onemocnění. Starostlivý kníže Ladislav na radu lékařů poslal svého syna do švýcarských hor na čerstvý vzduch, později zase do teplých krajů Středomořího moře na Capri a Sicílii, do Španělska a Egypta, či do suché oblasti na okraji Sahary v severní Africe. Všechny léčebné kúry však dokázaly onemocnění jen zmírnit, nikoliv však vyléčit. Ale zdraví pro tohoto zdrženlivého a inteligentního chlapce neznamenal nikdy příliš mnoho, jelikož jeho srdce bylo zaměřené na něco hodnotnějšího. Aristokratický život v bohatství si hluboce věřícího Gucia, stejně jako jeho matku, nedokázal podmanit. Bylo samozřejmé, že dědičného prince – přiměřeně jeho postavení – vyučovali

soukromí učitelé ve francouzštině a polštině, věnoval se moderním jazykům, literatuře, hudbě, filosofii, tanci, jízdě na koni a šermu; vychovatelé ho vedli k dokonalým mravům a připravovali ho na jeho budoucí úkol. Avšak tato prostá, jednoduchá duše s velkým a dobrým srdcem a upřímným, pevným charakterem již od dětství vyhledávala ticho a Boha a hledala své vlastní povolání. Příkladem toho bylo první svaté přijímání 13letého prince v Sieniawě. Zde v kryptě zámku rodiny Czartoryských (zámek zůstal v jejich vlastnictví) jsou pochováni jeho slavní předkové a také jeho matka. Velká slavnost, kterou uspořádali na Augustovu počest, mu nebyla po vůli a s povzdechem řekl svému staříčkému učiteli Hipolitovi Błotnickému, který ho dobře připravil na eucharistické setkání s Ježíšem a který byl vždy a všude s ním: „*Nemohli byste mě a Pána Ježíše aspoň v tento den nechat na chvíli samotné?*“

Doprovázen svatým

V roce 1874 dostal 16letý urostlý, štíhlý princ August nového učitele, žijícího svatým životem, člověka hluboké modlitby, pozdějšího karmelitána Rafaela Kalinowského (1835–1907), který si brzy získal důvěru tohoto neustále churavějícího chlapce. Kalinowski rozvíjel chlapce nejen intelektuálně, ale jako

Hôtel Lambert, ležící v malebném prostředí na ostrově řeky Seiny, se řadí k nejkrásnějším z městských paláců Paříže. Od roku 1991 patří honosné sídlo knížecí rodiny Czartoryských ke kulturnímu dědictví UNESCO.

duchovní průvodce ho formoval především spirituálně. Zvláště na něho zapůsobily životopisy dvou svatých mladých jezuitů: bohatého italského prince Aloise Gonzagy a Stanislava Kostky, Augustova krajana z polské vyšší šlechty. Oba upřednostnili svatost před šlechtickým životem a byli mu blízcí také svým mottem: *Ad maiora natus sum - Narodil jsem se pro větší věci.*

V zámku Hôtel Lambert, kam přicházela církevní knížata, básníci a skladatelé, jako např. Liszt či Chopin, poznal Kalinowski židovského konvertitu Heřmana Cohena, který v hábitu jako karmelitán

P. Rafael Kalinowski

V roce 1991 vyhlásil Jan Pavel II. P. Rafaela Kalinowského za svatého. Některá období v životě tohoto polsko-litevského šlechtice jsou plná napětí, ba až dobrodružná. Tento důstojník a inženýr se během polského povstání stal ministrem války. Trest smrti, který mu vyměřili Rusové, byl změněn na deset let nucených prací na Sibiři, kde tento vyhnanec přinášel všem spolustrpícím velkou útěchu a jako příkladný křesťan pomáhal všem bez rozdílu až natolik, že do litaní ke svatým přidal zvolání: „Na přímluvu Kalinowského - vysvobod nás, Pane!“ Ve věku 42 let našel konečně své místo v karmelitánském klášteře. Jako učitel naplněný Božím světlem a milostí, duchovní vůdce a zpovědník obnovil polský Karmel.

P. Augustin Maria od Nejsvětější svátosti hrál brilantně na klavír. Kalinowski, přitahován spiritualitou karmelitánů, ho následoval do tohoto řádu. To podnítilo také Gučia, aby poprvé vážně uvažoval nad tím, že se z lásky k Bohu vzdá všeho a zcela se mu zasvětil.

Není divu, že kníže Ladislav přísně napomenul svého prvorozeného 20letého syna: *„Vedeš život mnicha a ne mladého muže tvého věku. Mysli na to, že tvůj stav ti ukládá povinnosti, kterých se nesmíš vzdát.“* August projevil dobrou vůli, ale svému otci napsal, narážejíc na četné oslavy a bankety aristokratů, které poslušně navštěvoval: *„Jsem přesycen tím vším. Jsou to neužitečné radovánky, které mě sužují. Je mi přitom nepříjemné opakovaně a násilně navazovat známosti.“*

Pro povolání prince Augusta ke kněžství a řeholnímu stavu bylo rozhodující jeho první a pozoruhodné setkání s Donem Boskem. Od 31. ledna do 31. května 1883 se tehdy vyčerpaný 68letý zakladatel salesiánů nacházel na cestě po žebrotě. Jeho cesta vedla přes Francii, kde ho předcházela již pověst svatosti. Dne 13. května 1883 přijal tento apoštol mládeže pozvání do paláce Czartoryských, kde v přítomnosti sedmi princů slavil v rodinné kapli mši svatou. Asistovali mu kníže Ladislav a jeho 25letý syn August. Když si následně pán domu pohovořil se zkušeným pedagogem o zakládání škol v Polsku, poprosil i Guccio o rozhovor mezi čtyřma očima. Don Bosco se na prince upřeně zahleděl a řekl mu: *„Už dávno jsem se chtěl s vámi seznámit.“* Od tohoto okamžiku mu Guccio svěřil svoji duši i budoucnost.

I když mu světec ponejprv nedal jasnou odpověď a radil mu, aby se jednoduše věrně modlil, vyvinula se mezi nimi čilá korespondence, kterou lze zahrnout do řádků Dona Boska, napsaných jeho šlechtickému příteli koncem ledna 1885 do Paříže: *„Pokud je touha po duchovním stavu ve Vaší duši skutečně velmi velká, bylo by dobré zřici se správy otcových majetků. Pokud však, naopak, není ve Vás hluboce zakořeněná, uděláte dobře, když se podřídíte přání Vašeho otce a převzmete nástupnictví.“* Jedním slovem, 27letý August musel učinit rozhodnutí sám, vědom si všech důsledků, a učinil je: chtěl žít jen pro samotného Pána.

Sv. Don Bosco

Když 5. července 1886 doprovázel svého otce do Turína, kde se už předtím vícekrát zúčastnil duchovních cvičení Dona Boska a kde kníže Ladislav prosil o to, aby se salesiáni usadili v Polsku, Don Bosco prorocky odpověděl: *„Ano, přijdeme k vám, přijdeme, jen co budeme mít na to vhodné kněze.“* Don Francesia, který byl tomuto rozhovoru přítomen, se obrátil na Gučia s těmito slovy: *„Přijďte přece Vy, ctěný princí, staňte se salesiánem, a Don Bosco v Polsku okamžitě otevře dům.“* A přesně tato věta byla směrodatná a rozhodující pro toho, který zápasil o jasné poznání svého povolání.

Princ August se svým otcem knížetem Ladislavem

Vytrpěné kněžství

Nikdo nemohl tušit, jak těžký boj, kolik modlitby, vytrvalosti a stálosti měl následující rok přinést princovi Augustovi, než 17. června 1887, navzdory vehementnímu protestu rodiny, s pevným rozhodnutím vstoupil do řádu salesiánů. Papež Lev XIII. ho k tomu při jedné audienci výslovně povzbudil: „*Ano, běžte k Donu Boskovi, drahý synu, a staňte se svatým.*“ S pohledem na tato slova poznamenal i Don Bosco s úsměvem: „*Odteď patříte k našemu společenství a já si přeji, abyste k němu patřil až do smrti.*“

Ale i navzdory tomu rodina prince Augusta nadále pokračovala v pokusech, aby svého nadějného uchazeče o polskou korunu dostala za každou cenu domů. Ještě i pět měsíců poté, když Guccio 24. listopadu 1887, jen dva měsíce před smrtí Dona Boska, z jehož rukou přijal v bazilice Panny Marie Pomocnice křesťanů řeholní roucho, přicestoval otec, nevlastní matka, sourozenci, teta a domácí lékař, aby ho znovu odlákali od jeho povolání. Večer mu Don Bosco pošeptal do ucha slova útěchy: „*Jen odvahu, můj princí! Dnes jsme vybojovali velkolepé vítězství. Dnes vám mohu s velkou radostí sdělit, že přijde den, kdy se stanete knězem a podle Boží vůle vykonáte mnoho dobrého pro svoji zemi, pro Polsko.*“

Don Bosco, jeho duchovní otec, již nezažil, jak se princ stal uprostřed zednických učňů a chlapců z ulice „*nejpokornějším ze všech noviců*“ a jako 30letý, když se písemně zřekl všech svých šlechtických titulů a nároku na dědictví, slavnostně složil 2. října 1888 své řeholní sliby. Jeho rodina byla striktně proti, už i kvůli jeho podlomenému zdraví, ale August řekl: „*V plné svobodě a s velkou radostí v srdci jsem složil sliby. Od tohoto dne prožívám v duši velký pokoj a děkuji Pánu, který mi dal poznat společenství salesiánů a povolal mě, abych v něm žil.*“ Tato novinka zasáhla Polsko jako bomba a do Turína začali přijíždět první polští salesiánští kandidáti.

Ve věku 34 let přijal August Czartoryski 2. dubna 1892 ve městě San Remo kněžské svěcení. Nikdo z rodiny na slavnost nepřijel. Ale čtyři týdny nato, o polském národním svátku, s velkou radostí sloužil novokněz primiční mši svatou pro celou svoji rodinu a všem, i svému otci,

August jako mladý salesián

podal svaté přijímání, což se rovnalo tichému smíření. Tuberkulóza však nezdolitelně pokračovala a P. August přijal nemoc, slabost a bezmocnost jako svoji misi utrpení a obětoval všechno, aby se různorodý apoštolát salesiánské rodiny v hlučných oratořích a početných školách stal plodným. Po sotva jednom roce P. August 8. dubna 1893 klidně zemřel – v křesle Dona Boska. „*Jak krásné Velikonoce!*“ byla jeho poslední slova adresovaná spolubratrům.

Klas se 120 zrny

Slavnosti související s pohřbem se konaly v Alassiu, Paříži a Krakově, jakož i v Turíně v bazilice Panny Marie Pomocnice křesťanů, kde jim předsedal Don Rua. Mezi smutečními hosty byla přítomna i princezna Marcelina, Augustova teta, a v časopise Dona Boska *Bollettino Salesiano* z května 1893 bylo uveřejněno následující svědectví: „*Když princezna Marcelina vyšla z kostela, čekalo na ni neuvěřitelně krásné překvapení. Stálo tam shromážděných 120 Poláků, kteří přijeli z její vzdálené rodné země, aby se postavili pod praporek Dona Boska. Princezně v jejím rodném jazyku vyprávěli, jak se v Polsku doslechli o tom, že princ August se zřekl veškerého blahobytu a komfortu své rodiny, aby se stal salesiánem, a jak se jejich srdce zapálila přáním následovat jeho příkladu a jak překonali nesčetné těžkosti, které hrozily překazit jejich plány... Princezna byla dojata a s láskou jim vyjádřila svoji vděčnost.*“

Jak nápadně pravdivá se zde ukazují Ježíšova slova o pšeničném zrnu, které spadne do země, a tím přinese bohatou úrodu! Oběť života prince Augusta Czartoryského přinesla řeholi salesiánů prostředně „*klas se 120 zrny*“ – se 120 novými polskými povoláními!

Jen o pět let později (v roce 1898) otevřeli polští salesiáni svůj první dům v Osvětimi. Okamžitě bylo v Polsku mnoho salesiánských kněží a sester, kteří se zasazovali o výchovu mladých lidí. Jeden z nich, šlechtic August Hlond, jenž působil jako učitel a ředitel na různých salesiánských školách, se stal kardinálem a primasem Polska. V salesiánské farnosti v Krakově během druhé světové války další salesiánský kněz vyučoval latinu mladého dělníka, který se chtěl stát knězem. Tím dělníkem byl Karol Wojtyła, který v roce 1942 vstoupil do tajného kněžského semináře a později – 25. dubna 2004 – už jako papež Jan Pavel II. s radostí vyhlásil svého krajana Augusta Czartoryského za blahoslaveného. Zvláště mladým lidem představil při této příležitosti polského knížecího syna jako zářivý příklad člověka, který neochvějně, pevně a s nadšením „*následoval hlas svého povolání a objevil tak krásu kněžského stavu.*“

*Z Vítězstvo Srdca 147/2022
přeložil a upravil -dd-*

Místo svého posledního odpočinku našel bl. August Czartoryski v salesiánském kostele v Přemyšli, v městě nedaleko ukrajinských hranic

On v nás a my v něm

Uprostřed rušných nákupních ulic Mainzu (Německo) se nachází klášter klarisek kapucínek ustavičné adorace, kde sestry ve dne v noci předkládají eucharistickému Pánu potřeby a utrpení města a celého světa. V adorační kapli jsou vítáni také všichni ti, kteří zde hledají pokoj a útěchu v úspěchaném všedním dni a chtějí se osobně setkat se svým Bohem v tichu a adoraci. Každý je pozván, aby se zde u Ježíše cítil „jako doma“.

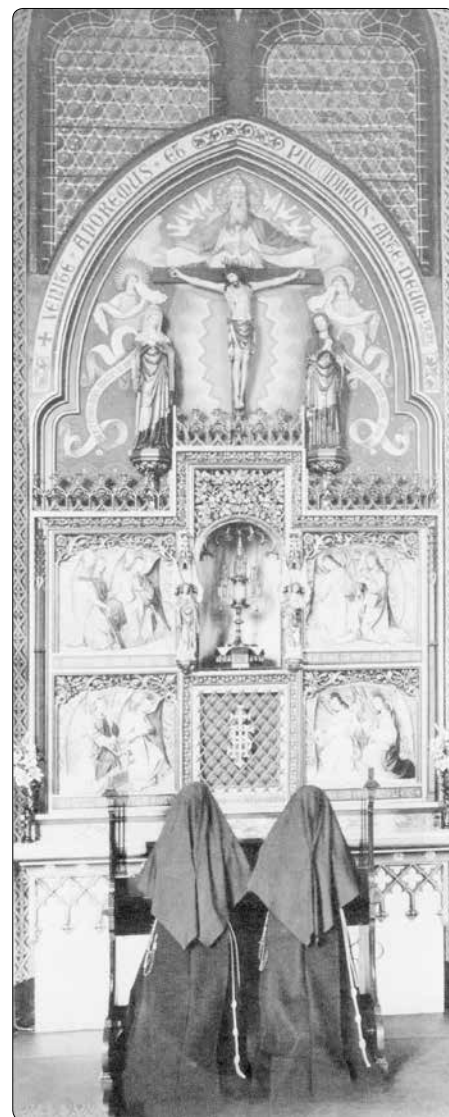
Tuto kapli v roce 1860 posvětil mohučský biskup Wilhelm Emmanuel von Ketteler (1811–1877). Jako otcovský přítel a zpovědník si velmi vážil modlitby sester za sebe a celou svoji diecézi a často navštěvoval „malý klášter, protože zde jsou stěny modlitbou zcela vyhráté“. Až do roku 1945 se zde ve dne v noci střídalo 40 až 60 sester na eucharistické adoraci a v době války se vždy společně modlily za její ukončení: „Chci plnit tvoji vůli, ať mě to stojí cokoli, i kdybych měla prolít svoji krev...“ Klášterní sestry se též nabídl jako smír-

né oběti za město Mainz. Jako přání na cestu do následujícího roku 1945 adresovala abatyše svým sestrám slova sv. Pavla: „Žijeme-li, žijeme Pánu, umíráme-li, umíráme Pánu. Ať žijeme, ať umíráme, patříme Pánu.“ (Řím 14,8)

Večer 26. února 1945 na závěr pobožnosti s požehnáním, zcela proti zvyklostem, zazpívala komunita sester i třetí sloku mariánské písně: „Požehnej, Maria, naši poslední hodinu. Ať tvoje ústa šeptají sladká slova útěchy. Tvoje jemná ruka ať zatlačí nám oči, zůstaň naším požehnáním v životě i ve smrti.“ Žádná z těchto sester nemohla vůbec tušit, že 41 z nich už následující den začne svoji ustavičnou adoraci na věčnosti. Co přesně se událo onoho památného 27. února, popsal později v diecézních novinách *Věra a život* prof. ThDr. August Schuchert – všechno na základě výpovědí očitých svědků.

* * *

„Když se v 16.30 hod. začal těžký útok na Mainz, matka představená pře-

nesla Nejsvětější svátost do sklepa, do protiletického krytu kláštera, jak to bylo pro takoveto případy povoleno. Tam byl připraven oltář se svatostánkem. Jelikož klášter byl zasažen hned na začátku útoku a v důsledku obrovského tlaku vzduchu se nejen rozletěly všechny dveře, ale z třesoucího se stropu hrozivě padaly kusy omítky, představená vyňala Nejsvětější svátost ze svatostánku. S ciboriem (kalichem na hostie) v jedné ruce a s kustodii (zlatou nádobou na velkou hostii do monstrance) v ruce druhé se spolu se sestrami vydala do přední, ještě nepoškozené části sklepa.

Tam zůstala stát až do konce útoku s oběma svatými nádobami v rukou, obklopena svými sestrami, které klečely a nahlas se modlily. Celou dobu se podlaha sklepa otrásala a vlnila, trásly se i zdi a tupé detonace se mísily s hukotem bomb a rachotem motorů.

Po roce 1941 měly všechny sestry povinnost v klášteře denně odpracovat 8 hodin. Pracovaly jako v nějaké továrně a při své nepřetržité adoraci a výrobě hostií vyrobily 17 milionů držáků na knoty a 8 milionů mucholapek.

Zemřel dlouholetý předseda *Ackermein-Gemeinde*

Ve věku 87 let zemřel 11. ledna 2023 významný představitel česko-německého dialogu a smíření Franz Olbert.

V této chvějící se sklepní místnosti, plné válečného hluku, byly sestry shromážděny kolem své představené, která měla v rukou Nejsvětější svátost, a konaly při světle svíček svoji poslední adoraci na zemi. Několik sester se pokoušelo dostat ven přes zahradu, ale kromě tří se všechny vrátily zpět do sklepa, kde představená položila Nejsvětější svátost na oltář. Co se stalo pak, ví jen Bůh sám... V devět večer se hořící zdi zřítily. Až druhý den ráno kolem 9 hodin se otci Manuwaldovi z kněžského semináře, spirituálovi sester, a jedné ze tří přeživších sester konventu s námahou podařilo proniknout do sklepa. Tady se jim naskytl dojmavý obraz.

Našli mrtvou matku představenou a též všech 40 sester bylo mrtvých; většina z nich stále klečela, byly navzájem opřeny o sebe a ruce měly vztaženy k modlitbě. Na svícnu ještě hořela jedna svíce... Obě posvátné nádoby stály neporušené, ale prázdné. Podle vyjádření kněze, který tam předtím slavil poslední mši svatou, zůstalo v posvátných nádobách okolo 250 konsekrovaných hostií. Představená tedy ještě předtím, než se udusily, podávala svaté přijímání svým sestřím, dokud kalich nebyl prázdný – bylo to jejich poslední svaté přijímání a současně viaticum v klášteře ustavičné adorace. Oběť byla završena.

Sklepní prostory, kde zemřely sestry

Při opatrném vynášení mrtvých těl sester do klášterní zahrady byli záchranáři dojeti až k slzám. Na žádné sestře nebyl vidět ani jen náznak paniky. Rovněž otcové kapucíni a jiní diecézní kněží pomáhali pro ně připravit místo posledního odpočinku.“

Sestry nenechaly Ježíše samotného a ani on je neopustil!

*Z Vítězstvo Srdca 148/2022
přeložil a upravil -dd-*

Narodil se v roce 1935 v obci Slatina nedaleko Moravské Třebové. Po 2. světové válce byl coby jedenáctiletý s matkou, babičkou a třemi sourozenci vyhnán do Bavorska. Již ve dvaceti letech začal působit v katolickém sdružení bývalých sudetských Němců *Ackermann-Gemeinde*. V roce 1976 se stal jeho generálním sekretářem se sídlem v Mnichově, v čele sdružení zůstal až do roku 1998. Dlouho před pádem komunismu navázal kontakty se členy pronásledované církve v Československu, stejně jako s tamními disidenty či příslušníky německé menšiny. Do ČSR pomáhal převážet materiální pomoc i duchovní literaturu, spolupracoval s tehdejším pražským arcibiskupem Františkem Tomáškem i s podzemní církví.

V roce 2000 se na místě nacisty vypálené osady Ležáky omluvil za válečné zločiny svých krajanů. O pět let později obdržel od prezidenta Václava Klause medaili *Za zásluhy II. stupně*. „Věříme, že Pán, který nás naučil modlit se slova »odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům«, toto celoživotní nasazení o proměnu od nepřátelství a lhostejnosti k přátelství prostřednictvím odpuštění a smíření svému služebníku bohatě odplatí,“ napsal v reakci na Olbertovo úmrtí za českou církev pražský arcibiskup Jan Graubner. „Naše »Pán Bůh zaplať« provázíme modlitbami za zemřelého v naději na setkání u Pána.“

Zdroj: www.cirkev.cz, 13. 1. 2023

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem Františkem a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ÚNOR 2023

Úmysl papeže: *Za farní společenství*

Modleme se, aby se farnosti žijící v opravdovém společenství stávaly stále více komunitami víry, bratrství a pohostinnosti vůči těm nejpotřebnějším.

Národní úmysl: *Za kontinentální synodální setkání*

Modleme se, aby mezinárodní synodální setkání v Praze přispělo k nalézání Boží vůle pro místní církve v Evropě.

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Maminka Markéta (1)

Život matky Dona Boska

ÚVODEM

Základním rysem svatých lidí bývá, že se nebojí odevzdat Bohu ze své strany všechno. Na Janu Boskovi to vidíme názorně. Jeho rozhodnutí pro Boha bylo tak radikální, že uprostřed svého života vyčerpaností málem zemřel. Když se po delší době na přímluvu mnoha chlapců, kteří jej potřebovali, uzdravil, bylo jasné, že stejným způsobem dále pracovat nebude moci, leda by se zničil.

Potřeboval pomoc. Je poněkud neobvyklé, že mu tuto pomoc poskytla především jeho maminka. Měla tak svého syna na očích. Ona si mohla dovolit upozornit, co je námaha pro Boží království a kdy už se překračují hranice, za nimiž je vyčerpanost a zhroucení. Stala se matkou Oratoře. To bylo dobře. Ta, která dokázala vychovat syna ke kněžství a ke svatosti, jistě měla co nabízet i jiným chlapcům. Tato situace ale svědčí i o tom, že spolehlivých a pracovitých lidí neměl Jan Bosco nikdy nazbyt. Vždyť matka Markéta přichází takřkajíc „na stará kolena“, v době, kdy již měla nárok na odpočinek. V Oratoři ji čekala tvrdá práce. Při pohledu do jídelny, do kaple i na hřiště jí muselo někdy napadnout, že si nepředstavovala život svého syna, kněze, právě takto. Že zásady, které mu vštěpovala jako chlapci, využije v neočekávané míře právě tímto způsobem. Nestačila se divit, že v církvi pronásledované a v mnoha směrech omezené byl možný rozvoj díla, které záhy přesáhlo hranice Itálie a stalo se bohatstvím církve na celém světě. Tušíme, že charisma jejího syna nebylo jen jeho, ale patřilo také jí, která formovala jeho život od malička. Za záchranu mládeže se v dnešním světě tvrdě platí. Nebyl to jen její syn, ale také ona, která se stala nástrojem Ducha Svatého a dávala ze své strany všechno. Znovu je třeba připomenout, že to je cesta svatých.

Maminko Markéto, oroduj za nás a za všechnu mládež, která je salesiánům svěřena; za všechnu mládež, která svou cestu za Kristem teprve hledá.

+ Karel Herbst

PŘEDSTAVENÍ

Na Golgotě je Ježíš přibit na kříž úplně obnažený. Dokonce i jediná věc, kterou na této zemi vlastnil, tunika, skončila v rukou vojáků. Avšak v tomto největším okamžiku si Ježíš všiml, že má ještě někoho, kdo je mu zvláště drahý: pod křížem stála jeho Matka. Tehdy Ježíš řekl svému učedníkovi, který byl s ním, a také celému lidstvu: „Hle, tvoje matka.“ Tak nám dal opravdu všechno. Vidíme, jak si Don Bosco vzal za své Ježíšova slova. Velice často opakoval svým chlapcům:

„Všechno, opravdu všechno, až po poslední vydechnutí budu celý pro vás.“ Proto jako Ježíš daroval svým chlapcům, celé Kongregaci a celé salesiánské rodině spolu se svým životem také svou matku. Jako Maria je neocenitelným darem pro církev, tak matka Markéta je darem, který jsme až doposud nepřestali objevovat pro salesiánskou rodinu. Dnes je mimo pochybnost důležitá role, kterou měla matka Markéta v lidské a křesťanské formaci Dona Boska, jako také ve vytváření výchovného prostředí na Valdoku. Její mateřská přítomnost určitě velice přispěla k vytvoření „rodinného“ ovzduší na Valdoku. Díky ní se robustní otcovství Dona Boska harmonizovalo pochopením, vlídností, pozorností a láskou, které se zrodily v matčině srdci. Toto je fascinace salesiánského výchovného systému. Don Egidio Vigano to vyjádřil slovy: „Heroické přestěhování matky Markéty na Valdoko posloužilo k proniknutí prostředí chudých chlapců stejným rodinným stylem, ze kterého se rozvinula podstata preventivního systému a tolik tradičních způsobů na něj navázaných. Don Bosco zakoušel, že jeho formace byla životně zakořeněná v mimořádném ovzduší obětavosti a dobroty jeho rodiny v Becchi, a proto chtěl nejvýznačnější kvality této rodiny napodobit v Oratoři na Valdoku mezi chudými opuštěnými chlapci.“⁽¹⁾

První vzpomínkou Dona Boska je opravdu ruka matky, když doprovázela

malého Jana mimo místnost, kde vydechl tatínek. On sám vypráví: „Ubohý synu,« řekla moje matka, »pojď, už nemáš otce.« Když to řekla, propukla v pláč, vzala mě za ruku a vedla mě jinam, zatímco já jsem plakal, protože ona plakala.“⁽²⁾ Ruka matky, která je soužena bolestí a obavami z budoucnosti, je vlídná a pevná: nikdy nenechá své děti.

Připravme se oslavit 150 let její smrti, která nastala v Turině 25. listopadu 1856. Její přitažlivá postava se může stát podnětem pro posílení našeho rozhodnutí pro pedagogiku dobroty, která otevírá brány srdce, a také modelu pro matky a rodiny dnešní doby.

Markéta Occhiena je matkou velice „moderní“: zodpovědnost za rodinu je celá na jejich bedrech. Klasická odpověď, co se týče dnešní matky, by mohla znít takto: „Matka je sama.“ Matky dnes jsou mnoha způsoby samy: protože mají dvoji práci, mimo dům a v domě, anebo protože jsou oddělené od dětí, anebo protože ve většině případů jsou ponechány samotné s úkolem vychovávat děti. „Můj manžel se o tyto věci nezajímá,“ říkají, jako by chtěly ospravedlnit roztržitost, která je ve skutečnosti těžkou vinou.

Matka Markéta je však především přítomná mezi chlapci Oratoře, které bere jako své syny, jak to dělá i Don Bosco. Jeho totální a citová láska se projevuje málo slovy, ale mnoha činy, stálým příkladem, absolutním sebedarováním. Matka Markéta je selka, která neumí číst a psát, ale je bohatá na nevyčerpatelnou moudrost a málokdy vídanou vyrovnanost. Proto jsem vděčný Donu Teresiu Boskovi, že na těchto živých a moudrých „pestrobarevných“ stránkách nám daruje matku Markétu živou a fascinující, umožňující celé naší rodině znovu objevit jeden ze svých důležitých kořenů. V životě matky Markéty pedagogická a katechetická nauka není teoretizující, ale tryská bezprostředně z uvažování nad životními epizodami anebo z jejich jednoduchých slov, moudrých a plných víry. Bylo to i ovoce její životní zkušenosti a křesťanské moudrosti. Její nauka ve své podstatě je nadále platná, nezestárla a je schopná říct něco krásného a konstruktivního také matkám naší doby. Přejme si, aby se

KNIHOVNIČKA

rok 2006 pro nás stal rokem milosti vidět uznání jejich heroických ctností a třeba i její beatifikace, protože – podle slov papeže Benedikta XVI. – „je úplně jasná svatost matky Markéty, že by to ani nechtělo celý proces“.

*Řím 25. listopadu 2005
Don Pascual Chávez Villanueva,
hlavní představený salesiánů*

ŽIVOTNÍ DATA MATKY MARKÉTY

- 1. dubna 1788 se Markéta Occhiena narodila v Caprigliu (Asti) a ve stejný den je pokřtěna.

- 28. února 1811. František Bosco, pachtýř z hospodářství Biglione, osada Becchi, se stal vdovcem ve svých 27 letech. Bydlí se synem Antonínem a matkou Markétou Zucca, která je téměř ochrnutá.

- 6. června 1812. Markéta Occhiena a František Bosco jsou oddáni v Caprigliu. František má jako pomoc na rozsáhlém pronajatém hospodářství dva pracovníky.

- 8. dubna 1813. Narodilo se první dítě, syn Josef.

- 16. srpna 1815. Narodilo se druhé dítě, syn Jan.

- 8. února 1817. František Bosco získává stáj-budovu na odkládání nářadí v kantonu Becchi proto, aby tam ustájil zvířata na práci. Ziskává také kousek pole.

- 11. května 1817. František Bosco ve 34 letech podléhá zápalu plic.

- Listopad 1817. Potom, co bratr Michal „upravil stáj-hospodářskou budovu“, aby byla obyvatelná, Markéta se tam přestěhuje s rodinou a zanechá pronajatou zemědělskou usedlost Biglione.

- 23. března 1818. Umírá Dominika Bossone, Markétina matka.

- 1820–1831. Markéta připravuje své tři syny na svátost smíření a na první svátost přijímání.

- 1824. Jan má první sen, který otevře spirálu jeho budoucnosti. Matka Markéta v něm vidí proctví: Jan se stane knězem.

- 1824–1826. Na přimluvu sestry Marianny se podaří posílat Jana do základní školy v Caprigliu.

- 1825–1826. Jan baví chlapce, své kamarády, nejdříve četbou knih, které mu půjčoval jeho učitel, pak kejklř-

skými a akrobatickými kousky, které se naučil na trzích „s dovolením a se souhlasem matky“.

- 1. února 1826. Umírá tchyně Markéta Zucca.

- Velikonoce 1826. Jan přistupuje k prvnímu svatému přijímání.

- Únor 1826–1827. Antonín, který má 18 let, nechce dovolit, aby Jan studoval. Matka (aby se vyhnula domácí válce) poradí Janovi, aby se odebral jako pomocník na statek Moglia.

- Listopad 1829. Markétin bratr, strýc Michal, ukončí Janovo vyhnanství a umož-

ní mu návrat domů. Ve stejném měsíci Jan potkává nového kaplana v Murialdu, dona Calossa, který se nabídne, že ho bude vyučovat.

- 21. listopadu 1830. Náhle umírá don Calosso. Aby Janovi odstranila překážky, Markéta se rozhodne zákonně rozdělit dědictví po otci mezi Antonína a jeho dva bratry. Jan znovu začne studovat v Castelnuovu.

- 22. března 1831 se Antonín žení s Annou Rosso. Narodí se jim sedm dětí.

- Listopad 1831. Markéta spolu s Josefem se přestěhují do Sussambrina.

Josef si tam pronajal statek. Jan se souhlasem matky začne studovat střední školu v Chieri.

- Březen 1833. Josef se žení s Marií Calosso. Budou mít spolu deset dětí.

- 30. října 1835. Potom, co dlouho váhal, jestli vstoupit do kláštera františkánů, vstupuje Jan s požehnáním své matky do semináře v Chieri.

- Říjen 1839. Po osmi letech strávených v Sussambrinu, kde byla šťastná, se matka Markéta vrací se synem Josefem do Becchi. Jak Josef, tak Antonín si vybudovali nové domy naproti „domečku“, kde žili jako chlapi.

- 5. června 1841. Jan je v Turíně vysvěcen na kněze. O pět dní později slaví svoji první mši v Castelnuovu, je tam přítomna matka, které blahopřeje pan farář don Cinzano.

- 1841-1846. Don Bosco zakládá v Turíně svoji Oratoř pro chudé a opuštěné chlape. Občas se vyčerpaný vrací do Becchi, aby u své matky nabral sílu.

- Červenec 1846. Don Bosco těžce onemocní na plíce a je nebezpečí, že zemře. Jeho matka přichází, aby se o něho starala, a tak poprvé poznává „chlapce z Oratoře“ a jejich nekonečnou lásku k Donu Boskovi. Je téměř zázračně uzdraven. Don Bosco se s matkou navrácí do Becchi na dlouhou rekonvalescenci.

- Říjen 1846. Don Bosco se vrací do Oratoře v Turíně a prosí matku, aby ho doprovodila, aby dělala matku jeho chlapcům. Matka bez váhání přijímá.

- 3. listopadu 1846. Matka a syn přicházejí na Valdocco, do sídla Oratoře.

- Květen 1847. Po několika neúspěšných pokusech ubytovat na seně skupinku chlapců bez domova ubytuje matka Markéta prvního chlapce v domě, v kuchyni. Je to první počinek v tom, co se bude později nazývat „útulek“ anebo „dům připojený k Oratoři“. Když Markéta bude umírat, bude tam 90 sirotků anebo velice chudých chlapců.

- 1848. Začíná první válka za nezávislost Itálie. V Turíně se rozpoutá „hon na kněze“, Don Bosco se zachrání zázračně před střelou z pušky a mnoha atentáty. Tajemný pes, kterého Don Bosco nazývá „Šedivák“ a matka Markéta „škaredé zvíře“, zachrání kněze z Valdoka v různých dramatických situacích. Don Bosco proto, aby neztratil chlapce z Oratoře, kteří

si chodili hrát na válku na louky, zorganizuje „velikou hru na válku“ na louce patřící k Oratoři. V jedné bitvě v roce 1850 je pošlapána zahrada matky Markéty, která kvůli tomu prožívá krizi a prosí Dona Boska, aby ji nechal vrátit se do Becchi. Avšak pohled na Ukřižovaného ji znovu dodá odvalu a znovu začne dělat matku chlapcům.

- 18. ledna 1849. Umírá Antonín v pouhých 41 letech.

- V průběhu roku Turín znovu vyhlašuje válku proti Rakousku a je na hlavu poražen v bitvě u Novary. Karel Albert odstoupí, novým králem se stal Viktor Emanuel II.

- 1851-1852. Don Bosco staví kostel svatého Františka Saleského.

- 26. dubna 1852. Vybuchne prachárna v Turíně, nedaleko Oratoře. Střecha Pinardiho domu je poškozená.

- 1853. Aby vzal chlapce z dílen, kde se jim dostává nejhoršího příkladu, začíná Don Bosco budovat v domě dílny. Matka Markéta se aktivně zúčastňuje otevření dílny pro krejčí a vazače knih.

- Červenec 1854. V Turíně propukla cholera, která si vyžádala tisíce obětí. Matka Markéta podporuje dílo větších chlapců, kteří se spolu s Donem Boskem jdou starat o nemocné.

- Podzim 1854. Don Bosco přivádí do domu sirotky „z cholery“ a svěřuje je matce Markétě.

- 20. října 1854. Do Oratoře přichází Dominik Savio. Matka Markéta si všimne svatosti tohoto chlapce a říká Donu Boskovi: „Máš mnoho dobrých chlapců, ale nikdo z nich nemá tak šťastné srdce a duši jako Dominik.“

- Říjen 1856. Matka Markéta se necítí dobře. Zřekne se cesty s Donem Boskem do Becchi, a nakonec uléhá s velkým kašlem.

- 24. listopadu 1856. Lékař, který ji navštíví, konstatuje zasažené plíce. Je to nemoc starých lidí, v těch dobách to znamenalo blížící se smrt.

- 25. listopadu 1856 ve 3 hodiny ráno matka Markéta umírá.

(Pokračování)

Redakčně upraveno

Pramen: BOSCO T., Maminka Markéta,

Život matky Dona Boska.

Překlad P. Jan Ihnát.

Matice cyrilometodějská s. r. o.,

Olomouc 2006. (Kniha je vyprodaná.)

Poznámky:

(1) E. Vigano, *Nell'anno della famiglia*, ACG, 349, červen 1994, s. 29.

(2) Giovanni Bosco, *Memorie dell'Oratorio*, Testo critico a cura di A. Ferriera da Silva. LAS, Roma 1991, s. 33.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

A od něho pochází to, že jste spojeni s Kristem Ježíšem. Jeho nám Bůh poslal jako dárce moudrosti, spravedlnosti, posvěcení a vykoupení. Tak se splnilo, co je v Písmu: „Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu.“

Evangelium - Mt 5,1-12a

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a jak se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je:

„Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.“

Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vyhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu.“

Kniha vlastního života

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

(*Pravé náboženství*, XXXIX, 72) To je výzva, kterou bych vám všem, dokonce i sobě, rád adresoval: „Vstupte do sebe. Přečtěte si svůj život. Přečtěte si v sobě, jaká byla vaše cesta. S klidem. Navraťte se do sebe.“

I my jsme mnohokrát zažili Augustinovu zkušenost, že jsme se ocitli v zajetí myšlenek, které nás odcizují nám samým, stereotypních poselství, která nás zraňují. Například: „Jsem bezcenný“ – a jdete ke dnu; „Nic se mi nedaří“ – a jdete ke dnu; „Nikdy nedosáhnu ničeho dobrého“ – a jdete ke dnu, a taková je i životní cesta. Tyto pesimistické fráze vás dostanou na dno! Číst svůj vlastní příběh znamená také rozpoznat přítomnost těchto „toxických“ prvků, ale pak rozšířit zápletku našeho příběhu, naučit se všimnout si dalších věcí, učinit ho bohatším, více respektovat složitost a také dokázat pochopit jednotlivé způsoby, jakými Bůh jedná v našem životě. Kdysi jsem znal někoho, o kom lidé, kteří ho znali, říkali, že by si zasloužil Nobelovu cenu za negativismus: všechno bylo špatné, všechno, a tak se vždycky snažil shazovat. Byla to zatrpklá osoba, a přesto měla tolik předností. A pak si tato osoba našla dalšího člověka, který jí dobře pomáhal, a pokaždé, když si na něco stěžovala, ten druhý jí řekl: „Ale teď, abys to vykompenzoval, řekni o sobě něco dobrého.“ A on: „Ale ano, ... já mám také tuto vlastnost.“ A postupně mu to pomohlo jít dál, dobře číst svůj život, jak ty špatné, tak ty dobré věci. Musíme číst svůj život, a tak vidět věci, které nejsou dobré, a také dobré věci, které do nás Bůh zasévá.

Viděli jsme, že rozlišování má narativní přístup: nesetrvává u pointy, ale zasazuje ji do kontextu: Odkud tato myšlenka pochází? To, co teď cítím, odkud to pochází? Kam mě zavede to, o čem teď přemýšlím? Kdy jsem se s tím setkal? Je to něco nového, co mě napadá až teď, nebo jsem se s tím setkal už někdy jindy? Proč je to naléhavější než ostatní věci? Co mi tím chce život říct?

Vyprávění o událostech v našem životě nám také umožňuje zachytit důležité

nuance a detaily, které se mohou ukázat jako cenná pomoc, jež nám dosud zůstávala skryta. Například četba, práce, setkání, které jsou na první pohled považovány za nedůležité věci, časem přinesou vnitřní klid, zprostředkují radost ze života a naznačí další dobré podněty. Je nezbytné se zastavit a uvědomit si to. Zastavit se znamená rozpoznat: je to důležité pro rozlišování, je to dílo spočívající ve sbírání těch vzácných a skrytých perel, které Pán rozptýlil na naší půdě.

Dobro je skryté, vždy, protože dobro je skromné a skryté: dobro je skryté, je tiché, vyžaduje pomalé a neustálé prohlubování. Protože Boží styl je diskretní: Bůh rád chodí skrytě, nenápadně, nevnučuje se; je jako vzduch, který dýcháme, nevidíme ho, ale díky němu žijeme, a uvědomíme si ho, až když nám chybí.

Když si zvykneme znovu číst svůj vlastní život, rozvíjíme svůj zrak, zostrujeme ho a můžeme si všimnout malých zázraků, které pro nás dobrý Bůh každý den koná. Když jsme pozorní, všimáme si dalších možných směrů, které posilují naši vnitřní chuť, klid a tvořivost. Především nás osvobozuje od toxických stereotypů. Moudře se říká, že člověk, který nezná svou minulost, je odsouzen ji opakovat. Je to zvláštní: pokud neznáme cestu, kterou jsme šli, minulost, jsme v kruhu. Člověk, který chodí v kruhu, nikdy nepostupuje vpřed, nemá žádnou cestu, je jako pes, který se kouše do vlastního ocasu, vždycky jde takto a jen se opakuje.

Můžeme si položit otázku: Řekl jsem někdy někomu o svém životě? Je to krásný zážitek partnerů, kteří, když to myslí vážně, si vyprávějí svůj život... Je to jedná z nejkrásnějších a nejintimnějších forem komunikace, vyprávění o svém životě. Umožňuje objevovat věci dosud neznámé, malé a prosté, ale jak říká evangelium, právě z malých věcí se rodí věci velké (srov. Lk 16,10).

Také životy svatých jsou cennou pomocí při rozpoznávání Božího stylu ve vlastním životě: umožňují poznat jeho způsob jednání. Chování některých světů je pro nás výzvou, ukazuje nám nové

„Minulé století – a vaše země toho byla svědkem – vidělo padnout nemálo mocných, o nichž se zdálo, že dosáhli výšin takřka závrtných. A najednou byla jejich moc pryč. Ti, kdo popírají Boha, a v důsledku toho postrádají úctu k člověku, mají – zdá se – snadný život a dosahují materiálního úspěchu. Stačí však nahlédnout pod povrch a zjistíme, že tyto lidé jsou nešťastní a nespokojení. Pouze ten, kdo v srdci uchovává posvátnou »bázeň Boží«, má důvěru i v člověka a dokáže věnovat svůj život vytvoření spravedlivějšího a bratrského světa.“

(Benedikt XVI., z homilie při mši svaté ve Staré Boleslavi, 28. 9. 2009)

významy a možnosti. To se stalo například svatému Ignáci z Loyoly. Když popisuje zásadní objev svého života, přidává důležité upřesnění a říká: „Ze zkušenosti vyvodil, že některé myšlenky ho zanechávají smutného, jiné veselého; a postupně se naučil poznávat rozmanitost myšlenek, rozmanitost duchů, které se v něm hýbou.“ (*Autobiografie*, č. 8) Vědět, co se v nás děje, poznávat, být pozorný.

Rozlišování je narativní čtení dobrých a temných časů, útěch a neútěch, které prožíváme v průběhu života. Při rozlišování je to totiž srdce, které k nám mluví o Bohu, a my se musíme naučit rozumět jeho řeči. Zeptejme se sami sebe například na konci dne: Co se dnes stalo v mém srdci? Někteří lidé si myslí, že zpytovat svědomí znamená skládat účty ze spáchaných hříchů – děláme je – ale je to také otázka: „Co se ve mně stalo, měl jsem radost? Co mi přineslo radost? Byl jsem smutný? Co mi přineslo smutek?“ A tak se naučíme rozlišovat, co se děje v našem nitru.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs
(Redakčně upraveno)

Pondělí 30. 1. 2023

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (39. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:25** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (86. díl): Folklorní tančírna – Horňácko... **7:55** Klapka: S Jitkou Havlovou **9:10** Můj chrám: Nad'a Urbánková, Želivský klášter **9:30** Outdoor Films s Jaroslavem Jindrou (8. díl): Vězném ve vlastní mizině **11:00** Dědictví otců zachovej nám, Pane... **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Buď vůle tvá (19. díl): Síla poslušnosti **13:20** Pakistán – Gawah **14:00** Noční univerzita: Katka Lachmanová, Pavol Strežo – Změním úděl svého lidu **15:10** Absolventi: Anna Poláková **15:40** Dokořán: S Danou Drábovou **16:30** V souvislostech **16:50** Výpravy do divočiny: Naše ryby a vody **18:05** Sedmihlášky (50. díl): Na vrchu Ondřejníka **18:10** Světlohošova buzola **18:25** Alibaba na Mohelnickém dostavníku **18:50** V pohorách po horách: Magurka – Spišská Magura **19:00** Víra do kapsy [P] **19:15** Můj chrám: MUDr. Lumír Kantor, Ph.D., neonatolog a primář novorozeneckého oddělení v nemocnici v Olomouci v chrámu sv. Cyrila a Metoděje, Olomouc **19:30** Vezmi a čti: Leden 2023 **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** Galicijský poutník **21:15** ARTBITR – Kulturní magazín: Sr. Eliška Pretschnerová [P] **21:30** Nebe nad hlavou [P] **21:50** Na startu [P] **22:15** Kulatý stůl: Papežové naší doby **23:20** Mladí salesiánské misionáři – Argentina – Mapučové **23:40** Krajina pro motýly **0:00** Cvrlikání (2. díl): Mošny **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 31. 1. 2023

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (40. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Má vlast: Šumperk **7:15** Bazilika s tajemným světlem (3. díl): Mučednická bazilika **7:25** Outdoor Films **9:10** Vezmi a čti: Leden 2023 **9:25** Povzbudenia (1. díl): Lukáš Valach **9:35** V souvislostech **10:00** Noční univerzita: Posvěcení roku **10:50** Salesiánské dílo v Rumunsku a v Moldavské republice **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Výchovný systém Dona Boska: Pouze láska vychovává **13:05** Nebe nad hlavou **13:20** Muzikanti, hrajte **14:00** Za obzorem: Sv Jan Bosco, výročí úmrtí [L] **14:35** Pastýř na člunu **15:00** Oficiální přivítání na mezinárodním letišti Ndjili, Kinshasa: Papež František v Konžské demokratické republice a v Jižním Súdánu [L] **15:35** Obnova Konga skrze výchovu **15:50** Terra Santa News: 25. 1. 2023 **16:10** Salesiáni v Brazílii **16:30** Uvítací ceremoniál v Paláci národa v Kinshase: Papež František v Konžské demokratické republice a v Jižním Súdánu [L] **16:50** Don Bosco, světec, který hrával fotbal **17:30** Setkání s představiteli společenského života: Papež František v Konžské demokratické republice a v Jižním Súdánu [L] **18:10** Sedmihlášky (50. díl): Na vrchu Ondřejníka **18:15** Méd'ív svátek **18:30** Animované biblické příběhy: Ester **18:55** Don Bosco, světec, který skákal salta **19:25** Zpravodajské Noeviny: 31. 1. 2023 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:25** Buon giorno s Františkem [L] **21:05** Svatý Řehoř Veliký **22:05** Za obzorem: Sv Jan Bosco, výročí úmrtí **22:35** Modlitba k sv. Janu Nepomuckému s Plzeňskou filharmonií: Nepomuk, kostel sv. Jakuba Většího **0:00** Setkání: MUDr. Vít Kaňkovský – křížová cesta u Mysliboře **0:10** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Mezi bláznovstvím a svatostí **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 1. 2. 2023

6:05 Zpravodajské Noeviny: 31. 1. 2023 **6:25** Biblická studna: S Martinem Skořepou **7:30** Chodské slavnosti 2020: Domažlice a Klenci pod Čerchovem **9:05** Do varu s Maxem Kašparů: Duchovní a duševní zdraví **9:30** Mše svatá u letiště Ndolo v Kinshase: Papež František v Konžské demokratické republice a v Jižním Súdánu [L] **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Noční univerzita: Katka Lachmanová, Pavol Strežo –

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

Změním úděl svého lidu **13:15** Dopisy z rovniku **14:05** MY AJ VY: Myjava 2020 **15:40** Galicijský poutník **16:30** Setkání s oběťmi z východu země: Papež František v Konžské demokratické republice a v Jižním Súdánu [L] **17:30** Zpravodajské Noeviny: 31. 1. 2023 **18:05** Sedmihlášky (50. díl): Na vrchu Ondřejníka **18:10** Příběhy z Dobré Knihy: Zvěstování **18:20** Strýček Emu: Don Bosco **18:30** Setkání se zástupci některých charitativních organizací: Papež František v Konžské demokratické republice a v Jižním Súdánu [L] **19:30** Kaplní naděje: Ondřej Doskočil a Ludmila Míchalová Mikšíková **19:45** Přejeme si... **20:05** Adorace s mladými z DOO [L] **21:05** Terra Santa News: 1. 2. 2023 [P] **21:25** Noční univerzita: Stali jsme se divadlem pro anděly? [P] **22:30** Příběhy odvahy a víry: Buď vůle tvá (19. díl): Síla poslušnosti **23:00** Nebojte se... **0:05** Má vlast: Šumperk **0:50** V pohorách po horách: Zkamenělý zámek – Žďárské vrchy **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 2. 2. 2023

6:05 Víra do kapsy **6:20** Srce pro Bangladěš **6:45** Kulatý stůl: Papežové naší doby **7:45** V pohorách po horách: Hostýn a Skalný – Hostýnské vrchy **7:55** Svatý Řehoř Veliký **9:05** Terra Santa News: 1. 2. 2023 **9:30** Setkání s mladými a katechety na Stadionu mučedníků: Papež František v Konžské demokratické republice a v Jižním Súdánu [L] **10:30** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Mezi bláznovstvím a svatostí **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Má vlast: Šumperk **13:35** Tak trochu jiný lyžák **14:00** Za obzorem: Den zasvěcených [L] **14:35** Až na konec světa **15:35** Víac ako pieseň (5. díl): Lucia Launerová a pieseň Můj Abba **15:45** Nebe nad hlavou **16:05** Zpravodajské Noeviny: 31. 1. 2023 **16:30** Modlitební setkání s kněžími, řeholníky, řeholnicemi a bohoslovci: Papež František v Konžské demokratické republice a v Jižním Súdánu [L] **17:40** Pošta pro Holuba: Kněžství dnes **18:05** Sedmihlášky (50. díl): Na vrchu Ondřejníka **18:10** Příběhy z Dobré Knihy: Narození Ježíše Krista **18:15** Ovečky: 5. neděle v mezidobí [P] **18:40** Groteský Harolda Lloyd: On na divokém Západě **19:10** Strání – obec pod Javorínou **19:30** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Monika Pajerová [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:25** Jak potkávat svět: S Petrem Sovičem [L] **22:00** Za obzorem: Den zasvěcených **22:30** Pod lampou [P] **0:35** František Derfler u stolu **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 3. 2. 2023

6:05 Bez tebe to nejde: Potřebuji Tě **6:45** Bačkorám navzdory: Poslední etapou k cíli **7:02** Klauzura **7:30** Na startu **7:50** V pohorách po horách: Solán – Vsetínské vrchy **8:00** Súdán: Sen naděje **8:30** Setkání s biskupy v sídle CENCO: Papež František v Konžské demokratické republice a v Jižním Súdánu [L] **9:20** Galicijský poutník **10:10** Závěrečný ceremoniál na mezinárodním letišti Ndjili v Kinshase: Papež František v Konžské demokratické republice a v Jižním Súdánu [L] **10:40** ARTBITR – Kulturní magazín: Sr. Eliška Pretschnerová **10:50** Plnou parou do srdce Beskyd **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Alibaba na Mohelnickém dostavníku **13:15** Stíny nad Libavou

14:00 Přilet a uvítací ceremoniál na mezinárodním letišti v Džubě: Papež František v Konžské demokratické republice a v Jižním Súdánu [L] **14:35** Můj chrám: Leoš Ryška, ředitel TV Noe, kostel sv. Marka v Ostravě-Heřmanicích **14:55** Flešbky – Godzone podcast (26. díl): Michal Irsák – EVANJELIZÁCIA IDE CEZ PRIATEĽSTVO **15:25** Dědek a jeho kreslený svět: Nebojte se strachu **15:30** Víra do kapsy **15:50** Dědek a jeho kreslený svět: Empatie nezbije **16:00** Setkání s představiteli společenského života a diplomatického sboru: Papež František v Konžské demokratické republice a v Jižním Súdánu [L] **16:55** V pohorách po horách: Žakova hora a Devět skal – Žďárské vrchy **17:05** Buon giorno s Františkem **18:05** Sedmihlášky (50. díl): Na vrchu Ondřejníka **18:10** Příběhy z Dobré Knihy: Nalezení Ježíše v chrámě **18:20** Kaplní naděje: P. Antonín Klaret Dabrowski **18:35** Groteský Laurela a Hardyho: Laurel a Hardy v cizinecké legii **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** Noemova pošta: Únor 2023 [L] **21:50** Poletuchy: Na skok do kraje rozvitého **22:35** Večer a čti: Leden 2023 **22:50** Outdoor Films **0:25** Večerní chval (99. díl): Lamačské chvály **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 4. 2. 2023

6:05 Bez tebe to nejde: Být bližním **7:10** Brazílie – Querida Amazonia **7:40** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Monika Pajerová **8:00** Setkání s biskupy, kněžími, jáhny, řeholníky, řeholnicemi a bohoslovci: Papež František v Konžské demokratické republice a v Jižním Súdánu [L] **9:00** Sedmihlášky (50. díl): Na vrchu Ondřejníka **9:05** Animované biblické příběhy: Ester **9:30** Strýček Emu: Don Bosco **9:40** Ovečky: 5. neděle v mezidobí **10:05** Bratr oheň: Malomocní, lapkové a učenci **10:40** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Samota a společenství [P] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:15** Clarinet Factory na Crossroads 2021 **14:50** Etiopie: Z každého kmene **15:20** Setkání: Ivana Vaňová **15:30** Setkání s vnitřními utečenci v Džubě: Papež František v Konžské demokratické republice a v Jižním Súdánu [L] **16:20** V pohorách po horách: Luční hora – Krkonose **16:30** Slovo na neděli: 5. neděle v mezidobí [P] **17:00** Ekumenická modlitba v mauzoleu Johna Garanga v Džubě: Papež František v Konžské demokratické republice a v Jižním Súdánu [L] **18:30** Studio František: Papež František v Konžské demokratické republice a v Jižním Súdánu [L] **19:25** V souvislostech [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:20** Hlubinami vesmíru s doc. Güntherem Kletetschkou: Geofyzika planet a Webb [P] **21:00** Mezi pražci (113. díl): Únor 2023 [P] **21:50** Mučen pro Krista **23:00** Svět podle Jana Pavla II. **0:00** Cvrlikání (68. díl): Pětník **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 5. 2. 2023

6:05 Bez tebe to nejde: Potřebuji tě, bez tebe to nedokážu **7:05** Hans Frei **7:50** Nebe nad hlavou **8:10** Víra do kapsy **8:25** Slovo na neděli: 5. neděle v mezidobí **8:50** Jak potkávat svět: S Petrem Sovičem **10:30** Mše svatá v mauzoleu Johna Garanga v Džubě: Papež František v Konžské demokratické republice a v Jižním Súdánu [P] **12:15** Přejeme si... [P] **12:30** V souvislostech **12:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:35** Muzikanti, hrajte **14:15** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Samota a společenství **15:05** Noční univerzita: Stali jsme se divadlem pro anděly? **16:10** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Monika Pajerová **16:25** Mučen pro Krista **17:40** ARTBITR – Kulturní magazín: Sr. Eliška Pretschnerová **18:00** Sedmihlášky (123. díl): Plače kočka celý deň **18:05** Animované biblické příběhy: Jan Křtitel **18:35** Ovečky: 5. neděle v mezidobí **19:00** Strýček Emu: Hromnice [P] **19:10** Bratr oheň: Když nás povolá František [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:20** Dokořán: S Petrem Pavlíkem [P] **21:05** Interview s Bohem **22:45** Buon giorno s Františkem **23:30** Jak potkávat svět: S Radkem Baborákem **1:10** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 30. január o 8:30 hod.:

Velikáni dejín: Marie Curie-Sklodowska

Od detstva rodičia svojej dcére Marii zdôrazňovali, aké dôležité je vzdelanie. Keď dospela, stala sa z nej hrdinka vedy. Jej oddanosť práci, aj napriek chorobám, dali svetu teóriu o rádioaktivite, objav plutónia a úspešný postup izolácie rádia.

Utorok 31. január o 21:20 hod.:

Posvätné miesta kresťanskej viery / Múzeum milosrdného samaritána

Hostinec Milosrdného samaritána je dnes archeologickým parkom, v ktorom sa nachádzajú staroveké židovské a kresťanské mozaiky, historické predmety, cisterny na vodu či samaritánske sarkofágy.

Streda 1. február o 21:35 hod.:

Viera na hraniciach

Šokujúci príbeh troch výnimočných kňazov, ktorí pôsobili v období búrlivého a často násilného osídľovania amerického Západu. Aj keď sa nikdy nestretli, ich cieľ bol rovnaký: priniesť Krista ľuďom, ktorí o ňom nikdy nepočuli.

Štvrtok 2. február o 21:25 hod.: **Medzi nebom a zemou**

S archeológom Drahoslavom Hulínkom sa v relácii Medzi nebom a zemou pozrieme aj na objavy sveta skrytého pod zemou.

Piatok 3. február o 20:40 hod.: **Kríž, či meč?**

Organizáciu Pax Christi založili na konci II. svetovej vojny ako hnutie mieru. Následkami vojny veľmi trpeli civilisti, bola zničená infraštruktúra, ale aj vzájomné vzťahy. Prostredníctvom akcií a púť sa podarilo obnoviť dôveru a dospieť k zmiereniu.

Sobota 4. február o 20:30 hod.: **Selfie ocko**

Čo sa stane, keď komik začne brať vážne čítanie Biblie? Dozviť sa to v rodinnej komédii Selfie ocko, v ktorej sa bývalý komik snaží presadiť vo svete sociálnych médií, až pokiaľ ho nezmení čítanie Božieho slova.

Nedeľa 5. február o 20:30 hod.:

Umučenie sv. Jany z Arku

Dokumentárny film nám predstavuje život a výnimočnú misiu obyčajného a pritom odvážneho dievčaťa, svätej Jany z Arku.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

28. LEDNA – 4. ÚNORA 2023

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 29. 1.		PO 30. 1.		ÚT 31. 1.		ST 1. 2.		ČT 2. 2.		PÁ 3. 2.		SO 4. 2.			
Antifona	1136	1262	1150	1278	1722	1941	1181	1311	1296	1438	1213	1346	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	783	881	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1723	1941	1182	1312	1296	1438	1213	1346	1666	1883		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1297	1439	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	813	914	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1724	1942	1186	1317	1297	1439	1217	1351	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	691	780	1155	1284	1724	1943	1186	1317	1297	1439	1218	1351	1669	1886		
Prosby	1140	1268	1155	1284	1724	1943	1186	1317	1297	1439	1218	1351	1655	1886		
Závěrečná modlitba	691	780	1156	1284	1293	1434	1187	1318	1298	1440	1304	1446	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1298	1440	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1299	1441	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	691	780	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1298	1440	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
SO 28. 1.																
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1727	1946	1192	1323	1300	1442	1223	1358	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1300	1442	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1300	1443	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1730	1949	1196	1327	1302	1445	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	690	779	691	780	1164	1294	1731	1950	1196	1328	1303	1445	1227	1361	692	781
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1731	1950	1196	1328	1303	1445	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	691	780	691	780	1165	1295	1293	1434	1197	1329	1298	1440	1304	1446	692	782
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 29. 1. – 4. neděle v mezidobí

1. čt.: Sof 2,3; 3,12-13
 Ž 146(145),6c-7.8-9a.9bc-10
 Odp.: Mt 5,3 (*Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 2. čt.: 1 Kor 1,26-31
 Ev.: Mt 5,1-12a

Pondělí 30. 1. – ferie

1. čt.: Žid 11,32-40
 Ž 31(30),20.21.22.23.24
 Odp.: 25 (*Vzmužte se a buďte srdnatí, všichni, kdo spoléháte na Hospodina.*)
 Ev.: Mk 5,1-20

Úterý 31. 1. – památka sv. Jana Boska

1. čt.: Žid 12,1-4
 Ž 22(21),26b-27.28+30ab.30c-32
 Odp.: srov. 27b (*Kdo tě hledají, Hospodine, budou tě chválit.*)
 Ev.: Mk 5,21-43

Středa 1. 2. – ferie

1. čt.: Žid 12,4-7.11-15
 Ž 103(102),1-2.13-14.17-18a
 Odp.: 17 (*Hospodinova láska od věků pro všechny, kdo se ho bojí.*)
 Ev.: Mk 6,1-6

Čtvrtek 2. 2. – svátek Uvedení Páně do chrámu

1. čt.: Mal 3,1-4
 nebo Žid 2,14-18
 Ž 24(23),7.8.9.10
 Odp.: 10b (*Hospodin zástupů, on je král slávy!*)
 Ev.: Lk 2,22-40

Pátek 3. 2. – nezávazná památka sv. Blažeje nebo sv. Ansgara

1. čt.: Žid 13,1-8
 Ž 27(26),1.3.5.8b-9abc
 Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
 Ev.: Mk 6,14-29

Sobota 4. 2. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Žid 13,15-17.20-21
 Ž 23(22),1-3a.3b-4.5.6
 Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)
 Ev.: Mk 6,30-34

ŽIVOT S BOHEM

BÝT ŽIVÍ V BOHU • KŘESŤANSKÁ IMAGINACE

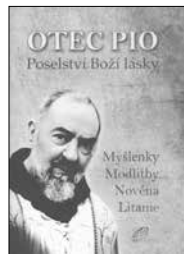
Timothy Radcliffe • *Z angličtiny přeložila Marcela Koupilová* • *Odpovědná redaktorka Dagmar Kopecká*

Křesťanská víra je pozváním k plnosti života v přátelství s Bohem a lidmi. Jak toto pozvání tlumočit lidem dnešního světa? Jak novým způsobem uchopit a předávat „starou“ dobrou zprávu, udržet vše podstatné a zároveň odstranit nepravdivé, zkreslující nánosy a předsudky? Autor zve čtenáře na vzrušující cestu, aby spolu s nimi objevoval, co to znamená být živí v Bohu. Ukazuje, jak nás pravdivě prožívaná víra vyvádí z vězení na čerstvý vzduch, od černobílého vidění k barevnému, jak nás osvobozuje, léčí, povolává k obzoru bez střechy. Jak osvěcuje všechno, co děláme a čím jsme.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 130x205 mm, 384 stran, 425 Kč

vu, ať už jde o zázračná uzdravení, obrácení či jiné Boží zásahy. A tato kniha je plná zázračných příběhů, které se staly už za Píova života. Jde o jedno velké svědectví o Boží moci a milosrdenství, jež se mocně vylévá právě v době, která se od Boha odvrací.

Pavel Nebojsa – Doron • Brož., 130x190 mm, 300 stran, 349 Kč

OTEC PIO • POSELSTVÍ BOŽÍ LÁSKY

Sestaveno ve spolupráci se Sekulárním institutem Servi della Sofferenza

Hlavním zdrojem odhalujícím hlubokou duchovnost i originální osobnost Otce Pia je jeho korespondence. Právě z ní jsou vybrány myšlenky v této brožurce, která umožní čtenáři nahlédnout do velkého duchovního bohatství tohoto oblíbeného světce. Brožurka obsahuje i nověnu a litanie ke svatému Otcovi Piovi.

Paulínky • Brož., 82x115 mm, křídový papír, 48 stran, 35 Kč

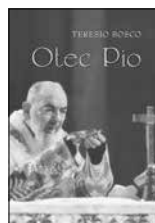
SVATÝ OTEC PIO Z PIETRELCINY

ZÁZRAKY OTCE PIA

Renzo Allegri • *Z italského přeložil Jan Lachman* • *Redakce Helena Palátová*

Otec Pio z Pietrelciny (1887–1968) je jeden z nejvýznamnějších světců 20. století. Víme, že po celých padesát let byl obdařen viditelnými stigmaty, měl dar prorokování, bilokace, vhledu do lidských srdcí, dar uzdravování duše i těla. Byl to velký přímluvce všech trpících před Boží tváří a mistr duchovního boje. Jeho poslání zjevně neskončilo dnem jeho odchodu k Pánu, ba právě naopak: Do Pietrelciny neustále přicházejí nová a nová svědectví o milostech obdržaných na jeho přímlu-

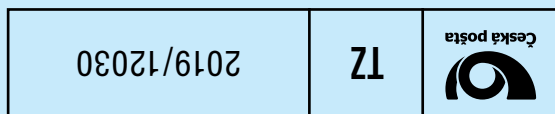
OTEC PIO • KRÁTKÝ ŽIVOTOPIS

Teresio Bosco • *Z italského přeložil P. Jan Ihnát SDB*

Otec Pio je zářící postava, kterou Bůh daroval této době, aby všem připomněl nutnost „obrácení“, bez kterého lidé ničí sami sebe i svět. Příhody P. Pia jsou často líčeny v jeho životopisech tak, aby se ho zastávaly, a používají výrazy a tóny, které poškozují jeho osobu. Tento životopis, po dlouhých a trpělivých úvahách s použitím přímých svědectví, vypráví o velkých a trpkých chvílích stigmatizovaného světce ze San Giovanni Rotondo s pokojnou vyrovnaností.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé, doplněné vydání Brož., A5, 104 stran + 8 stran barevné obrazové přílohy, 110 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.